

15 3/4

I

Zekan er ook niet veel aan doen,' zegt de mentor tegen mijn ouders. Hij is de meest gehate leraar op school, maar nu is hij opeens veranderd in een vriendelijke man, vol geduld en begrip. 'Het hoort bij de puberteit,' vervolgt hij. 'Pubers denken dat ze weinig slaap nodig hebben. Is ze 's avonds veel op haar telefoon bezig?'

Mijn ouders kijken naar mij, want ze weten het antwoord niet.

'Maar goed, een beetje bijsturing kan nooit kwaad, toch? Ze haalt nog steeds prima cijfers, maar het zou zonde zijn als dit straks invloed heeft op haar examenjaar.'

Mijn vader en moeder knikken bevestigend. Het telefoonalarm van de mentor gaat af. Het oudergesprek is voorbij. Ze willen het geen tienminutengesprek noemen, omdat dat te kinderlijk is.

Mij is niets gevraagd. Ik ben alleen maar een auto die bijgestuurd moet worden naar een bestemming die ik niet heb gekozen. Ik moet worden gered van de afgrond.

Nou, stuur maar bij dan, succes. Ik weet waar ik moet zijn en laat niet los.

Mijn ouders schudden de hand van de mentor en krijgen nog een paar folders mee. Ze wensen elkaar een fijne vakantie. Mijn ouders gaan nergens heen.

Op de gang staat Jennifer met haar ouders te wachten. Ik trek snel een gekke bek, en ze forceert een glimlach.

We lopen naar buiten, de motregen in. Mijn ouders doen alsof het een stortbui is en versnellen hun pas. Ik doe rustig aan, de verkoeling van de regen voelt heerlijk.

Pas als de deuren van de auto dicht zijn, en alle gordels om zijn, zegt mijn vader eindelijk iets.

‘Nou Lina, daar gaat je verjaardagscadeau.’

‘Prima,’ zeg ik.

‘Prima? Is dat wat je te zeggen hebt? We hadden een afspraak: niet spijbelen, en dan betalen wij je scooterrijbewijs. Je hebt het zelf verpest nu.’

‘Ik betaal het zelf wel,’ zeg ik. ‘Het is prima.’

‘Waarvan?’

‘Komt goed, het is prima zo.’

Weten zij veel dat ik mijn lessen en examen allang betaald heb. Toen mijn ouders zeiden dat ze mijn rijbewijs wilden betalen, had ik al argwaan. Later zeiden ze dat ze het rijbewijs zelf bedoelen, het papiertje, en of ik dat wel begreep, want die lessen en dat examen zijn harstikke duur. Ja, dat begreep ik.

Mijn vader haalt diep adem. Dat doet hij altijd als hij voor een stoplicht moet wachten, of als hij merkt dat werkelijk niets wat hij zegt mij raakt. Nu is het allebei.

‘Negenentwintig keer te laat,’ zegt hij. ‘Weet je hoe vaak dat is?’

‘Ik denk negenentwintig,’ zeg ik.

‘Ja, doe maar lekker bijdehand. Je gaat toch elke dag op tijd weg, of ben ik nou gek? Hoe kan het dan dat je zo vaak te laat komt?’

‘Ik fiets niet heel snel,’ zeg ik, ‘en dan vergeet ik de tijd weleens.’

‘Dan ga je maar eerder van huis. Je hoorde je mentor, het examenjaar is hartstikke belangrijk. Toch, Bianca?’

‘Pubers,’ zegt mijn moeder. Ze kijkt naar de folder.

Dat is alles wat ze zegt. Een enorme bijdrage aan het gesprek. Ze had helemaal geen zin om mee te gaan.

Pubers ja, wacht maar af.

Dan wordt er gezwezen. Dat doen we het meest, zwijgen. Mijn ouders omdat ze niet weten wat ze moeten zeggen, en ik omdat ik dat nog minder weet. Wat zeg je in godsnaam tegen mensen die een andere taal spreken?

Het is niet dat ik mijn ouders haat, maar ik heb gewoon weinig met ze. Ze zijn geen afschuwelijke mensen, maar het is moeilijk om van ze te houden. Ik dacht eerst dat het ook moeilijk was om van mij te houden, maar inmiddels weet ik wel beter.

Waarschijnlijk vinden ze zelf dat ze goede ouders zijn. Ik krijg elke dag te eten en toen ik op de basisschool een konijn wilde, kreeg ik een konijn, met hok en al. Toen ze hem een week later verkochten omdat hij ’s nachts gigantische herrie maakte, mocht ik het geld houden. Dat was wel aardig.

Af en toe proberen ze ook ouderachtige dingen te doen. Dan vragen ze of ik een fijne dag heb gehad op school. Als ik dan met ‘ja’ antwoord, volgt er een ‘mooi’ en dat was het dan.

Toen ik voor het eerst naar de middelbare school ging, wilden ze me helpen met mijn huiswerk. Dat duurde ongeveer een week, daarna zei ik dat ik het wel alleen afkon. ‘Mooi,’ zei mijn vader toen, ‘het is ook belangrijk dat je zelfstandig wordt.’

Hij snapte niks van de sommen en mijn moeder weet nog steeds niet wanneer je een d of een t gebruikt. Ze speelt al jaren de hele dag

Wordfeud. In het begin keek ik weleens mee. Dan zei ik dat ze ‘xeno’ voor ‘fobie’ kon neerleggen en dan zei ze dat ik geen woorden mocht verzinnen en legde ze doodleuk ‘en’ achter het woordje ‘bom’. Mooi gevonden, negen punten, top.

‘O leuk, Spaans, daar wil ik altijd nog een keer naartoe, naar Spanje,’ zei ze in de derde toen ik mijn huiswerk aan het maken was. Er stond een foto van de Eiffeltoren op de voorkant van het boek.

Op mijn kamer kijk ik afwisselend naar de volle maan en mijn telefoon.

Nog vier dagen... appte Melvin toen ik in de auto zat.

Ik kan niet wachten. Tot morgenochtend, liefje appte ik terug, en stuurde drie hartjes mee.

Met een dikke glimlach kijk ik nu al een half uur naar het bonkende hart dat hij terugstuurde. Soms geven emoji’s precies weer hoe ik me voel.

II

Ik moet naar college, ik ga douchen,' zegt Melvin.

'Nog een paar minuten,' zeg ik zacht en druk hem weer tegen de lakens. Geen verzet.

Ik pluk aan zijn borsthaar, mijn hoofd ligt op zijn schouders, mijn benen over zijn benen. Zo lig ik het liefst. Zo wil ik vanaf maandag elke dag wakker worden. Als ik honderd ben, wil ik zo sterven.

'Ga je mee douchen?'

'Nee, ik hoef pas om elf uur op school te zijn.'

'Tsss, de jeugd van tegenwoordig.'

Hij snuift de geur van mijn haar op en geeft een kus op mijn voorhoofd. Ik kijk hem na als hij naar de douche loopt en geniet van het vooruitzicht hem elke dag te zien.

Onze relatie begon 104 dagen geleden, met hard geweld.

Toen John Mayer op het podium het nummer 'Heartbreak Warfare' startte, begon de gozer naast me te juichen, precies op het moment dat ik wilde gaan zitten. Jennifer was net naar de wc gegaan.

Hij raakte me vol op mijn neus, het bloed spoot eruit. Toen ik zijn verschrikte gezicht zag was ik eigenlijk al verliefd, ik heb nog nooit

iemand zo schattig oprecht schuldig zien kijken. Hij bracht me meteen naar de EHBO-post, heel voorzichtig, alsof ik mijn been op vier plaatsen had gebroken.

‘Het spijt me echt enorm! Sorry, sorry, sorry!’ schreeuwde hij steeds.

En ik bleef maar roepen: ‘Het was een ongelukje! Het geeft niet!’

Tien minuten later kreeg ik watjes in mijn neus gepropt, en een pleister om alles bij elkaar te houden.

‘Kijk maar even hoe het voelt morgen,’ zei de verpleegkundige. ‘Je kunt altijd naar de dokter gaan als je het niet vertrouwt, goed?’

‘Geen sprake van,’ zei de jongen. ‘We gaan nu naar het ziekenhuis. Misschien heeft ze wel een hersenschudding.’

‘Hallo, zo sterk ben je nou ook weer niet hoor,’ zei ik lachend. ‘Het is maar een bloedneus.’

‘Weet je het zeker?’ vroeg hij zorgzaam. ‘Heb je geen pijn?’

Ik voelde aan mijn neus en bewoog hem heen en weer. Het deed echt zeer. Ik probeerde de hele tijd het bloed te negeren. Zodra ik bloed zie, word ik misselijk. Het was al een wonder dat ik niet meteen was flauwgevallen.

‘Nee, niks aan de hand. Kom, we gaan terug, mijn vriendin is vast ongerust.’

Ik sprong van de brancard en zag een plasje bloed liggen. Alles werd zwart voor mijn ogen en ik zakte door mijn knieën.

‘Ho ho, niet zo snel, jongedame,’ zei de verpleegkundige, terwijl hij me ondersteunde. ‘Misschien heeft je vriendje wel gelijk. Ga maar even rustig op de stoel zitten. Hou je hoofd maar naar beneden.’

‘Hij is mij... vriendje nie,’ zei ik, ‘denk je dat ik me... dat ik me zou slaan laten door... vriend?’

Die zin kwam er niet heel lekker uit, beseftte ik meteen.

‘Dat denk ik inderdaad niet,’ zei de verpleegkundige. Ik hoorde aan zijn stem dat hij zijn lach moest inhouden. ‘Wil jij even bij haar blijven?’ vroeg hij aan de jongen. ‘Ik ga die meneer helpen.’

‘Natuurlijk,’ zei de jongen, ‘met alle liefde.’

Langzaam klaarde de mist in mijn hoofd op. Ik keek naar de volgende patiënt, om te zien of die ook een bloedneus had omdat hij was geslagen door een wildvreemde, maar het was iemand die te veel had gezopen. Niet veel verschil eigenlijk.

‘Gaat het een beetje?’

Ik knikte.

‘Maak je geen zorgen over je vriendin, ik ben met een vriend hier en die vertelt haar wel wat er is gebeurd. Blijf maar even lekker zitten.’

‘We missen de muziek,’ zei ik.

‘Dit is belangrijker, ik kan mijn nieuwe vriendin toch niet alleen laten?’ Hij lachte.

‘Nou, lekkere vriend ben je,’ grapte ik terug. Ik voelde mijn buik rommelen.

‘Sorry, ik zal het nooit meer doen.’ Hij pakte mijn hand en gaf er een zoen op. ‘Beloofd,’ zei hij.

Hij schrok van zijn eigen actie en liet snel mijn hand los.

‘Ik weet niet waarom ik dat deed,’ stamelde hij.

‘Geeft niet, het is beter dan me in mijn gezicht slaan.’

Hij lachte. We maakten oogcontact, keken weg, en maakten weer oogcontact. We inspecteerden elkaar terwijl John Mayer op de achtergrond het nummer ‘Slow Dancing in a Burning Room’ zong.

‘Ik ben trouwens Melvin. Aangenaam,’ zei hij plechtig. Hij stak zijn hand uit.

‘Ik ben Lina,’ zei ik. Ik schudde zijn hand, veel te lang.

Twee weken later, toen we 's avonds in het park liepen en onze handen weer als vanzelf in elkaar gleden, hield ik het niet langer vol. Honderden zoenen en duizenden whatsappjes later besloot ik de waarheid te vertellen. Toen pas.

‘Ik wil je iets vertellen, laten we even op dit bankje gaan zitten,’ zei ik.

‘Dat klinkt ernstig,’ zei Melvin.

‘Ik ben niet helemaal eerlijk geweest over mezelf.’

‘Laat me raden,’ lachte Melvin, ‘je bent eigenlijk een prinses. Ik wist het!’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik kan gewoon niet tegen je liegen.’

‘Oké.’ Hij keek angstig. We gingen zitten.

Ik zuchtte. ‘Goed, daar gaan we. Ik zei toch dat ik volgend jaar ging studeren?’

‘Ja.’

‘Dat gedeelte klopt, maar eh, ik heb een jaar overgeslagen op school.’

‘Hè? Je was toch blijven zitten?’

‘Eh, dat was mijn leugentje dus.’

‘Nou, als dat alles is. Dacht je dat ik dat erg zou vinden? Ik snap je niet.’

‘We hebben een probleem,’ zei ik.

Ik hoor Melvin zingen in de douche en stel me voor hoe hij zijn lichaam inzeept. Meestal doe ik dat voor hem en hij voor mij.

‘Vijftien? Vijftien?!’

‘Niet zo hard!’ fluisterschreeuwde ik.

We keken naar de voorbijgangers, maar die hadden hun eigen levens.

‘Maar dat kan niet, je ziet eruit als minstens zeventien, of achttien, hoe kun je nou vijftien zijn?’

Ik pakte mijn portemonnee.

‘Hier,’ zei ik.

Melvin bestudeerde mijn ID-kaart en begon steeds opnieuw te rekenen.

‘Lina Achterberg, vijftien jaar,’ zei hij.

‘Vijftien driekwart,’ zei ik.

Hij gaf me mijn ID terug en keek me indringend aan, alsof hij op zoek was naar rimpels om me ouder te maken.

‘Ongelooflijk. Lina, ik word over vier maanden twintig, dat kan toch niet. Waarom zei je dat niet eerder? Jezus, ik lijk wel een pedofiel. Ik studeer rechten notabene!’

‘Hallo, ik ben geen twaalf ofzo. Je bent geen pedofiel, doe normaal. Je dacht toch dat ik bijna achttien was? En bovendien hebben we alleen maar gezoend.’

Melvin begroef zijn hoofd in zijn handen.

‘Lina, we hebben wel iets meer gedaan dan dat,’ zei hij, ‘dat weet je best.’

‘Ja oké, maar niet, eh...dat.’

‘Nee, niet dat nee. Verdomme.’

‘Het spijt me echt,’ zei ik. ‘Daarom vertel ik het je nu, voordat...’

‘Voordat wat?’

‘Dat weet je best.’

Melvin zuchtte. Hij wist het best.

‘En nu?’ vroeg hij.

‘Nou, niks, we doen toch niks?’

‘Nee, maar ik wilde...’

‘Wat?’

‘Ik wilde...’

‘Wél wat doen? Ik ook,’ zei ik meteen. Ik hunkerde naar meer dan een zoen, naar meer dan een omhelzing.

‘Je bent vijftien,’ zei hij. ‘Vijftien.’ Hij bleef het maar herhalen. ‘Ik weet het niet hoor, maar volgens mij is dit hartstikke illegaal.’

‘We zitten op een bankje te praten, volgens mij ben je voorlopig nog geen misdadiger.’

‘Voorlopig? Jij bent echt erg, ik kan nog steeds niet geloven...’

‘Ja ja, nou weet ik het wel.’ Ik sprong op van het bankje en ging voor Melvin staan met mijn handen in mijn zij.

‘Ooit van Romeo en Julia gehoord? Weet je hoe oud Julia was?’

‘Laat me raden. Vijftien.’

‘Dertien! Nou jij weer.’

‘Lina, in die tijd werden mensen gemiddeld veertig, ze was toen allang volwassen. En als ik het me goed kan herinneren pleegden ze allebei zelfmoord, toch?’

‘Klopt, klopt, maar dat kwam doordat niemand hen de liefde gunde. En Shakespeare wilde altijd overdreven drama, dat weet je toch wel. En mensen werden wel gewoon oud toen hoor, dat gemiddelde komt doordat er veel kindersterfte was.’

Ik zag Melvin nadenken. Daar had ik een goed punt.

‘Dit is het echte leven, geen toneelstuk,’ zei hij.

Ik wiegde mijn heupen heen en weer, alsof ik aan het opwarmen was voor een eindeloze marathon.

Melvin keek omhoog.

‘Wat zijn we eigenlijk aan het doen?’ vroeg hij. De sterren achter de wolken gaven geen antwoord. ‘We kennen elkaar net twee weken, waarom praten we hierover? Ook al was je negentien of veertig, waarom hebben we het over een relatie?’

‘Aha!’ zei ik. ‘We hebben het dus over een relatie nu en je zegt net dat het niet uitmaakt hoe oud ik ben. Verklaar je nader, meneer de stokoude rechtenstudent.’

‘Het is volgens mij gewoon strafbaar!’ riep Melvin wanhopig.

Ik ging zitten op het bankje. Ik wilde zijn hand vasthouden, maar hield me in. ‘Mel, mijn biologische leeftijd is vijftien, daar kan ik toch niets aan doen? Ik voel me totaal geen vijftien. Ik voel me, weet ik veel, leeftijdsloos. Ik ben zes en vijftig tegelijk, wat maakt het uit wat er op mijn ID staat? Volgend jaar zijn we gewoon twee studenten die een relatie hebben, wat is daar vreemd aan?’

‘Behalve dan dat je vijftien bent? Niets.’

‘Dan ben ik zeventien. Sorry, dat ik heb gelogen,’ zei ik. ‘Ik kan het toch ook niet helpen dat ik een klas heb overgeslagen en dat ik in de zomervakantie jarig ben?’

‘Volgens mij mag het niet eens als je zestien bent,’ zei Melvin.

‘Natuurlijk wel, dat zou helemaal belachelijk zijn.’

‘Ik ga het opzoeken, wacht.’ Hij pakte zijn telefoon en ging op zoek naar wetsartikelen. Hij wist waar hij moest zoeken.

‘Ik ga het ook googelen,’ zei ik.

Daar zaten we dan, op het bankje. Allebei met een telefoon in onze handen. Ik kon me voorstellen dat voorbijgangers moedeloos naar ons keken en dachten: ‘Doe die telefoon toch weg. Praat gewoon met elkaar!’

Of ze hadden hun eigen levens, met hun eigen problemen, dat zou logischer zijn.

‘Als ik zestien ben mag ik zelf beslissingen nemen over alle medische handelingen die betrekking hebben op mij, zonder toestemming van mijn ouders.’ Ik schoof het beeldscherm onder zijn neus. Hij las het nauwelijks. Ik stopte met zoeken.

‘Wacht, ik ben nog bezig,’ zei Melvin.

‘Volgens mij mag het gewoon hoor.’

‘Hier staat het, Artikel 245 van het Wetboek van Strafrecht. Luister: *‘Hij die met iemand, die de leeftijd van twaalf jaren maar nog niet die van zestien jaren heeft bereikt, buiten echt, ontuchtige handelingen pleegt die bestaan uit of mede bestaan uit het seksueel binnendringen van het lichaam, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste acht jaren of geldboete van de vijfde categorie.’*

‘Gadverdamme, wat plat,’ zei ik, ‘wat is “buiten echt”?’

‘Buiten het huwelijk,’ zei Melvin snel.

‘Nou ja zeg, dus als we getrouwd zijn mag het wel?’

Melvin las verder. Zijn ogen vlogen razendsnel over de regels. Ik was stil en maakte met mijn voet cirkeltjes in het grind.

‘Oké, het mag inderdaad wel als je zestien bent,’ zei hij.

‘Kijk, dat is toch mooi!’

‘Over drie maanden dus,’ zei Melvin. Hij leek opgelucht.

Ik knikte en was bang om de vraag te stellen, maar het moest. ‘Kun je het drie maanden volhouden?’

Melvin komt de kamer binnen, met een handdoek om zijn middel. Hij kleedt zich snel aan. Op de een of andere manier hoeft hij zijn haar nooit te kammen, het zit altijd goed.

‘Negenentwintig keer,’ zeg ik.

‘Negenentwintig keer wat?’

‘Zo vaak ben ik ’s ochtends tijdens schooldagen in je bed gekropen. Kreeg ik gisteren te horen, tijdens het oudergesprek.’

‘Oei, wat zeiden ze?’

‘Ach, wat maakt het uit. Nog drie dagen, liefje, nog maar drie dagen en dan...argh!’ Ik pak Melvins kussen, begraaf mijn hoofd erin en spartel van geluk.

Melvin lacht en trekt zijn schoenen aan.

‘Je weet dat ik je straks ook in de gaten ga houden, hè? Niks om negen uur thuis! Acht uur, uiterlijk! De afwas doen, en de was, en de vloeren schrobben.’

‘Doe maar wat eerder, dan kan ik de ramen nog lappen.’

Hij buigt voorover en geeft me een zoen. Een lange, eentje waarmee ik een dag vooruit kan.

‘Nog drie dagen, Julia,’ zegt hij zwoel.

‘Nog drie dagen, Romeo,’ zeg ik zachtjes in zijn oor.

Melvin loopt naar de kalender en streept alvast donderdag door. Dan kijkt hij me aan zoals alleen hij dat kan, zoals niemand dat ooit zal kunnen.

Als hij de deur achter zich sluit, draai ik me om en ga op zijn plek liggen.

Negenentwintig keer ’s ochtends, plus een stuk of tien keer ’s nachts als ik zogenaamd bij Jennifer bleef slapen. Ik begin te rekenen. Soms één keer, soms twee keer, soms drie keer, soms helemaal niet.

In ieder geval vaak.

Ik haat het woord neuken. Neuken is zonder gevoelens, dat zou ik nooit kunnen.

Melvin en ik smelten samen.

Geen ruimte voor schaamte, maar wel volledig vertrouwen.

Met elkaar zijn, in elkaar zijn.

Er is dan niets anders dan wij.

Ja, Melvin wilde op me wachten. We spraken af dat we niets zouden doen tot ik zestien was en als we elkaar zouden zien, het vriendschappelijk zou zijn. Vriendschap is niet verboden, en af en toe een kusje ook niet.

Twaalf uur na die overeenkomst was ik bij hem, gewoon, iets drinken, als vrienden.

Dat was de bedoeling.

‘Waarom is de leeftijd eigenlijk zestien?’ vroeg ik.

‘Lina...’

‘Ik vind het gewoon interessant,’ zei ik. ‘Misschien ga ik ook wel rechten studeren.’

Melvin keek me aan om te zien of ik oprecht geïnteresseerd was in de wet, of dat ik hem probeerde uit te dagen. Het was vrij duidelijk, maar hij gaf toch antwoord. ‘Omdat je tot je zestiende volgens de wet niet in staat bent om jezelf te beschermen.’

‘Tegen?’

‘Tegen domme beslissingen die je zelf maakt. Dingen waar je later spijt van kan krijgen maar die je nu niet goed snapt. Kinderen kunnen de gevolgen van hun acties niet overzien.’

‘Aha, dus volgens de wet ben ik als ik vijftien jaar en 364 dagen oud ben een dombo en een dag later niet meer?’

‘Er moet ergens een grens worden getrokken,’ zei Melvin. ‘Zo is de wet. Op je zestiende heb je volgens de wet “de jaren des onderscheids” bereikt.’

‘Belachelijk,’ zei ik. ‘Dat verschilt toch van persoon tot persoon?’

‘Dat geldt voor alles. Het vreemde is wel dat die leeftijd van seksuele

meerderjarigheid sinds 1886 niet meer is veranderd. Ik snap op zich wel dat sommige kinderen tegen zichzelf beschermd moeten worden.'

'Ja natuurlijk, ik ook, maar alle kinderen van twaalf tot zestien zijn gelijk?'

'Volgens de wet wel, op dat gebied.'

'Belachelijk. Ik ken genoeg meiden die het allang hebben gedaan, die zijn nog niet eens vijftien.'

'Ja maar wacht even,' zei Melvin. Hij was in zijn element, het was alsof hij college aan het geven was. Als hij een schoolbord had gehad, had hij het volgeschreven.

'De wet zegt niet dat je geen seks mag hebben als vijftienjarige. Het mag alleen niet met meerderjarigen. Als twee veertienjarigen het met elkaar doen, dan heet dat experimenteren.'

'En een zestienjarige met een veertienjarige?'

'Dat mag officieel weer niet. Maar dat wordt soms gezien als een te klein leeftijdsverschil. Het hangt af van de situatie. Het is aan de rechter om dat te bepalen.'

'En mag een zestienjarige met een tachtigjarige seks hebben?'

'Ja, erg hè? Als het maar op vrijwillige basis is.'

'Maar als een bijna zestienjarige seks heeft met een negentienjarige, dan mag dat niet? Ik begrijp het niet meer, weet je het echt zeker?'

'Lina, ik heb de hele nacht alles gelezen over dit onderwerp. Ik kan bijna een praktijk als zedenadvocaat beginnen, geloof me.'

'Toch is er iets dat ik niet snap,' zei ik.

'Vertel.'

'Er is toch alleen maar sprake van een strafbaar feit als het echt is gebeurd?'

'Eh ja, uiteraard, hoezo?'

‘Als niemand ziet dat ik door rood ben gereden dan krijg ik toch ook geen boete?’

‘Lina...’

‘Laat me nou even,’ zei ik.

‘Nee nee, ik weet precies waar je naartoe wilt. Als niemand het weet, als we onze relatie verborgen houden, dan is er niets aan de hand, dat wou je toch zeggen?’

‘Mwoah, zoiets ja.’

‘Nee Lina, zet het nou uit je hoofd. Ik zei dat ik geduld zou hebben, dan moet jij dat ook hebben.’

‘Ik ben te jong om geduld te hebben,’ zei ik, ‘véél te onvolwassen.’

‘Ik word gek van je,’ zei Melvin.

‘Nee, je bént gek op me.’

‘Ja, dat ook ja. En dat is precies...’

‘Stop eens met praten. Kom hier.’

Om tien voor elf stap ik mijn andere leven binnen. Vandaag nog een talentenjacht in de aula, morgen boeken inleveren en dan vakantie, althans voor de meesten. Ik heb andere plannen.

Jennifer komt naar me toe gesneld. ‘En?’ vraagt ze. ‘Wat zeiden je ouders?’

‘Het maakt me allemaal niks meer uit,’ zeg ik met een glimlach. ‘Ik vind alles best.’

Jennifer kijkt me onderzoekend aan. ‘O, je bent natuurlijk weer bij je loverboy geweest net, nu snap ik waarom je zo relaxed bent.’

‘Waarom noem je hem altijd loverboy? Praat eens normaal.’

‘Doe rustig, kan ik het helpen dat je nooit iets over hem vertelt? Jezus, ik weet z’n naam niet eens.’

‘En dat gaan we nog heel even zo houden,’ zeg ik, ‘maar niet lang meer. Over een paar dagen weet je alles, beloofd.’

‘Hoezo, wat gaat er gebeuren dan?’

‘Dat merk je vanzelf wel, kom, laten we naar de aula gaan.’

Ik ga zitten op het eerste stoeltje van de achterste rij. Jennifer gaat naast me zitten.

Ik kies altijd voor de zijkant, Jennifer weet dat. Ik moet elk moment kunnen vluchten. Het is een obsessie geworden sinds ik droomde dat ik gillend over de hoofden van mensen naar buiten probeerde te klauteren en ze me allemaal vasthiielden omdat ik vers vlees was.

‘Over een paar dagen lig ik onder een palmboom,’ zegt Jennifer morrend. ‘Dus vertel me nou maar wat er aan de hand is.’

Ik kijk haar aan en probeer niet te laten merken dat ik vergeten was dat ze overmorgen al weggaat. Vijf weken naar het Caribisch gebied.

‘Was je vergeten hè?’ zegt Jennifer. Ze kijkt naar het podium.

‘Ik bedoel dat ik je ga appen,’ zeg ik snel.

‘Laat maar,’ zegt Jennifer. ‘Doe maar niet.’

Ik weet niet wat ik moet zeggen. Ze heeft gewoon gelijk. Ik ben de slechtste beste vriendin die je kunt hebben, al maanden. Waarom kan ik mijn geluk niet delen? Jennifer wist altijd alles van me, en ik van haar. We zijn uit elkaar gegroeid, door mij.

‘Ik ga weg,’ zeg ik zacht. ‘Maandag...’

‘Pardon, mogen we er even langs?’

Jennifer en ik gaan staan. Ik zie dat Jennifer me niet heeft gehoord. Misschien was het ook niet de bedoeling dat ze me hoorde. Misschien is het wel beter zo.

Naast Jennifer gaan twee ouders zitten. Ze hebben hun telefoons in de hand, vastbesloten om het optreden van hun kind voor de

eeuwigheid vast te leggen. Ik probeer de gedachten aan de eindmusical van de basisschool weg te drukken.

Ik moest in die musical één zin uitspreken en had er flink op geoeftend: ‘Hij is dood, dokter!’ Ik bleef maar kijken naar het publiek om mijn ouders te zien. Ze waren er niet. Gewoon vergeten.

En ik was mijn regel tekst vergeten.

Verwarring alom, omdat de dokter in pure paniek aan zichzelf vroeg of de patiënt dood was, waarop de patiënt overeind kwam en schreeuwde dat hij op moest schieten. Ik kreeg de schuld, Jennifer lag in een deuk.

De lichten gaan uit, en de rector houdt een speech. Geniet ervan, fijne vakantie, geweldige school, dat soort dingen. Iedereen klappt.

De lampen worden gericht op een jongen en een meisje uit de brugklas die hand in hand het podium opkomen. Het meisje kijkt naar de grond en wordt bijna voortgetrokken. Superschattig. Aan de zijkant gaat de muziekleraar achter de piano zitten. De twee ouders naast me gaan staan en richten hun telefoons op het podium. Ze kijken naar hun kleine beeldschermen en lachen vol trots.

Als de eerste tonen van ‘Stay’ van Rihanna klinken, krijg ik kippenvel. Het is een van de nummers die ik draaide als ik Melvin miste, ik heb het al duizend keer gehoord.

O mijn god, het meisje zingt prachtig! Ik pak de hand van Jennifer vast en knijp er hard in. Zonder me aan te kijken trekt ze haar hand terug en slaat haar armen over elkaar.

Ik zak onderuit in de stoel en hou mijn eigen hand vast. In mijn hoofd zing ik mee.

It's not much of a life you're living

It's not just something you take, it's given

*Round and around, and around, and around we go
Oh now tell me, now tell me, now tell me, now you know*

‘Je begrijpt het niet,’ zeg ik tegen Jennifer.

‘Wat moet ik begrijpen?’ vraagt ze.

‘Het is me overkomen,’ zeg ik.

‘Ssst,’ zeggen de ouders.

We kijken opzij. Begrijpelijke boze blikken.

‘Kom,’ fluister ik. Ik sta op en loop gebogen naar de uitgang.

Pas bij de deur merk ik dat er niemand achter me loopt. Ik kijk een tijdje naar het achterhoofd van Jennifer.

Ik word boos. Niet op Jennifer, maar op mezelf. Ze heeft gelijk. Alles kan me gestolen worden, maar ik wil Jennifer niet kwijt. We hebben gezworen dat we elkaars beste vriendinnen zouden blijven, voor altijd. Dat mag niet opeens niets meer betekenen, ik hou te veel van haar.

Tijdens het applaus loop ik snel terug en pak Jennifers hand. ‘Kom alsjeblieft even mee,’ zeg ik. Ze zucht, en met tegenzin volgt ze me naar de uitgang van de aula. Ik sluit de deur achter ons.

‘Wat? Nu wil je opeens met me praten?’ zegt Jennifer kattig.

‘Ik ben egoïstisch geweest, ik weet het, maar luister. Ik ga iets doen wat mijn leven gaat veranderen.’ Ik kijk om me heen, alsof de hele wereld meeluistert. Er is helemaal niemand.

‘Wat dan?’

‘Dat kan ik nu niet zeggen, maar je moet me vertrouwen. Alles wordt anders, maar ik weet één ding, en dat is dat jij in mijn nieuwe leven moet blijven. Ik wil dat je mijn beste vriendin blijft. Voor altijd.’

‘Wat ben je van plan dan? Dat kan je toch tegen mij zeggen? Je zegt het zelf, we zijn beste vriendinnen!’

Ik twijfel. Moet ik het gewoon vertellen? Zal ze het snappen, of zal ze me willen tegenhouden? Ik kan het risico niet nemen, niet nu.

‘Kun je me niet gewoon vertrouwen? Wil je alsjeblieft tegen me zeggen dat je mijn beste vriendin blijft?’

Jennifer kruist haar armen. ‘Je doet echt raar. Ik wil weten wat je gaat doen. Als we beste vriendinnen zijn, dan zeg je het gewoon. Je hebt me drie maanden lang genegeerd en nu opeens dit? Nee, sorry, dat trek ik even niet.’

‘Dat kan ik niet. Niet nu. Ik moet dit zelf doen.’

‘Nou, dat is dan duidelijk, lijkt me. Weet je, zoek het maar lekker uit. Ik zie je na de vakantie wel weer. Dan merk ik wel of je opeens blauw haar hebt ofzo, tsss.’

Ze loopt de zaal weer in en doet snel de deur dicht.

Ik blijf een tijdje staan en besluit dan om niet meer naar binnen te gaan.

III

Mijn vader is werken en mijn moeder ligt nog in bed, die heeft waarschijnlijk tot vier uur vannacht Wordfeud gespeeld. Of eigenlijk heeft ze gechat met wildvreemden, want daar doet ze het voor.

Op de ontbijttafel ligt een folder die de mentor heeft meegegeven. *Puberhersenen in ontwikkeling*, heet het. Het doet me denken aan de folder die we kregen toen we een konijn haalden: *Hoe verzorg ik een konijn?* Er stond niks in over nachtelijk lawaai.

Ik blader door de folder.

Omdat de prefrontale cortex nog niet volledig is ontwikkeld, kunnen pubers minder controle uitoefenen over hun gedrag. Bovendien is het lastiger voor ze om bij hun beslissingen rekening te houden met gevolgen op de lange termijn. Een specifiek deel van de frontale cortex is belangrijk voor het maken van afwegingen, het koppelen van gevoel aan rationaliteit. Dit lukt bij pubers nog niet zo goed, waardoor ze eerder keuzes maken die gunstig zijn op de korte termijn. Die impulsiviteit heeft natuurlijk ook te maken met het missen van ervaring bij pubers. Volwassenen maken bepaalde keuzes doordat ze uit eerdere situaties weten hoe

ze het beste kunnen handelen. Pubers zijn hier minder goed toe in staat, omdat zij simpelweg minder vergelijkingsmateriaal hebben.

Aha. Met andere woorden: ik, de puber, besef dus niet dat ik dik kan worden als ik een beker Ben & Jerry's eet. Ik, de puber, besef dus niet dat ik aangereden kan worden als ik door rood rij. Ik, de puber, besef dus niet dat als ik een konijn heb, het heel leuk is om met hem te knuffelen, maar dat hij verkocht moet worden als hij 's nachts herrie maakt.

Over wie gaat het hier, verdomme?

Ik lees verder en kom tot de conclusie dat de hele folder uit twee zinnen had kunnen bestaan: *pubers doen domme dingen omdat hun hersenen nog niet volgroeid zijn. Ze stellen zichzelf centraal omdat ze het gevoel hebben uniek te zijn.*

Ja, lekker makkelijk, zo kun je iedereen wel kapot schrijven! Ik weet dat er acht miljard mensen bestaan die allemaal uniek zijn, en dus mag ik me daarom niet uniek voelen? Moet ik alles relativeren? Is dat wat 'volgroeide hersenen' werkelijk betekent? Moet ik eerst rotte eieren eten om te weten dat ik er ziek van word? Is dat levenservaring?

Ik begin echt boos te worden, maar besef dat het weleens pubergedrag zou kunnen zijn om serieus boos te worden, want ik zet mezelf nu centraal. Ik haal diep adem en lees rustig verder.

Hé, dit is interessant:

De late adolescentie is de laatste fase die gemiddeld loopt van 16 tot 22 jaar. Tevens is het de fase waarin de hersenontwikkeling ten einde loopt. Het gedrag van jongeren kent daardoor een betere balans gezien er rekening wordt gehouden met de sociale en

emotionele consequenties ervan. Er worden weloverwogen beslissingen gemaakt, omdat ze nu ook nadenken over de langetermijneffecten van hun gedrag.

Ik begin te lachen en kan niet wachten om het aan Melvin te laten lezen: we zitten vanaf maandag allebei in dezelfde fase van ons leven.

Met mijn knokkels begin ik op mijn hoofd te tikken. Alsof ik tegen een baby praat zeg ik: 'Lezen jullie dat, kleine hersentjes van me? Maandag beginnen jullie aan de laatste fase voordat jullie heeeeeeemaal volgroeid zijn. Leuk hè? Door jullie ben ik nu nog heeeeel dom, maar dat zal niet lang meer duren. Hallo, horen jullie mij? Zeg, prefrontale kontex, waar zit je? Zeg eens wat teruhuuug. Joehoe!'

'Wat ben jij nou aan het doen?' Mijn moeder loopt slaperig de keuken binnen.

'Niks,' zeg ik snel.

'Raar kind. Moet je niet naar school?'

Ze pakt een sigaret en gaat op het balkon staan. De zonnestralen benadrukken haar rimpels. Heb ik eigenlijk ooit foto's van haar gezien toen ze zo oud was als ik? Ze had toen al rimpels, dat kan bijna niet anders.

'Straks. Het is de laatste dag vandaag, ik moet zo m'n boeken inleveren.'

'O toe maar, de laatste dag alweer. Wat een leven hè? Geen zorgen, niks te doen. Lijkt me heerlijk.'

'Want je hebt het zo druk?' vraag ik.

Mijn moeder kijkt me gemeen aan, maar besluit dat haar sigaret belangrijker is en blaast haar frustratie in de vorm van een mislukte cirkel uit.

'Weet je nog dat ik maandag jarig ben?' vraag ik.

‘Jezus Lina, natuurlijk weet ik dat, ik ben degene die jou eruit heeft geperst, vergeet dat niet.’

‘De mooiste dag van je leven, toch?’

‘Absoluut, vooral die 32 uur helse pijnen waren geweldig, nou goed? Je hebt je vader gehoord, en het is hopelijk duidelijk dat je een cadeau kunt vergeten.’

‘Hoeft ook niet. Sterker nog, ik heb een cadeau voor jullie.’

‘Wat bedoel je?’

‘Ik heb zondag een prachtig cadeau voor jullie allebei. Je zult er heel gelukkig van worden.’

‘Nou, ik ben benieuwd. Als je het maar laat om weer zo’n nepspin in m’n bed te leggen.’

‘Toen was ik elf!’ roep ik. ‘Ik probeerde ons alleen maar te laten lachen, sorry hoor. Hier, lees deze folder eens een keer. Kun je nog wat leren over kinderen en hun gedrag.’

‘Ja, die spin was heel leuk, echt heel leuk.’ Ze drukt de sigaret uit in de overvolle asbak.

Hou je rustig, Lina. Tel tot tien, tot honderd, tot een miljoen als het moet. Alles is straks goed.

‘Ik ga naar school,’ zeg ik.

‘Ja, doe eens wat nuttigs,’ zegt mijn moeder en ze loopt de keuken uit. Ik scheur de folder in tweeën.